

I

STUDENT IN PARIJS

naar de kroegen en de meiden

DE DROL VAN DE DUIVEL

‘Kom op, jongens,’ riep de lange, kale slungel François, ‘met zijn allen moet het lukken! En één en twee en drie. Hup! En nog een keer, en één en twee en drie en hup!’

‘Ik ga zowat door mijn rug,’ zuchtte Guy Tabarie, die toch een boom van een kerel was. ‘Ik kan veel drollen hebben, maar de drol van de duivel is mij toch te zwaar.’

Met een heel stel studenten stonden ze ’s avonds laat om een enorme keisteen op het voorplein van het deftige huis van madame Catherine de Bruyère. Die kei lag er al tijden en om een of andere reden noemde iedereen in Parijs dat stuk steen de Pet-au-Diable, oftewel de Duivelsdrol.

Studenten aan de Sorbonne hadden bedacht dat dit monument niet thuishoorde in de rijkeluisbuurt van de stad, maar dat het veiliger was om de duivelse stront onder te brengen in hun katholieke universiteit.

‘Vooruit jongens,’ riep François weer. ‘Het is onze heilige plicht mevrouw De Bruyère te bevrijden van de duivelse poep. Laten we die brengen naar waar die thuishoort, de universiteit. Waar stront is hoort stront.’

Met vereende krachten lukte het ze om de kei op een plankier te wippen. Daarna rolden ze langzaam maar zeker het gevaarte op boomstammetjes de straat uit, bij de Seine de Pont Neuf over naar hun eigen Quartier Latin op de linkeroever. Telkens het achterste stammetje weghalen en weer vooraan neerleggen, zo kwamen ze krakend en hijgend vooruit.

De lange rue Saint-Jacques omhoog naar de universiteit viel nog niet mee. Daarom stopten ze even bij de eerste steeg links, daar was hun stamkroeg De Oude Eikel. Ze hadden wel een kroes wijn verdiend, vonden ze, en bij kastelein Jean Cotart kon je altijd poffen. Cotart pofte soms zelfs bij zichzelf. Dikke Margot schonk iedereen

hartelijk in en Dom Nicolas nam haar mee naar buiten om de buitgemaakte duivelsdrol te bewonderen. Eigenlijk mocht Dom niet meedoen met studentengrappen, omdat hij een monnik was. Maar hij liep als fakkeldrager mee om bij te lichten en dat mocht volgens hem wel.

Dikke Margot was zwaar onder de indruk.

‘Dat ding is zeker tien keer zo zwaar als ik en ik ben al zoveel!’ riep ze. Als beloning kreeg François een natte zoen op zijn kale hoofd.

‘Kijk,’ legde Kleine Jean uit. ‘Doordat iedereen meedoet, ook ik, zijn we samen sterk. Ik heb de macht om deze steen des aanstoots te verplaatsen.’

‘Ach jochie,’ zei Guy Tabarie. ‘Wat hebben we nou aan jou, onderkruipseltje. Het komt toch meer op stevige kerels zoals ik aan.’ Nu was Jean inderdaad een nogal schriel mannetje, maar hij had wel een grote mond. Hij wees trots op de grote kei en zei: ‘Zonder mij erbij waren jullie nooit zo ver gekomen.’

Daar moest François weer vreselijk om lachen.

‘We moeten weer verder,’ zei hij. ‘We moeten er zijn voor de provoost erachter komt wat er aan de hand is en achter ons aangaat.’

Juichend en zingend bij de fakkelverlichting van Dom Nicolas trokken ze op naar het voorplein van het universiteitsgebouw. Daar zetten ze trots onder luid applaus hun duivelsdrol neer.

En net toen François erop wilde klimmen om een gloedvolle lofrede op de duivel te houden, kwam uit het donker de politie tevoorschijn. Wel vijf of zes sergeanten, één zelfs met een kruisboog in de aanslag. Het zag er behoorlijk dreigend uit.

Ook de provoost zelf kwam tevoorschijn, de dikke indrukwekkende mijnheer Robert d’Estouteville. Hij had een bol gezicht, kleine kraalogen en blond krulhaar.

François kende hem wel, hij had jaren geleden nog voor weinig geld een slijmerig liefdesgedicht voor d’Estouteville geschreven, waarmee hij zijn vrouw ten huwelijk kon vragen.

‘Mogen wij misschien weten wat dit hier voorstelt?’ vroeg de provoost nadrukkelijk. ‘Deze monumentale steen is eigendom van Madame Catherine de Bruyère en dient dus onmiddellijk te worden teruggeplaatst! En wel nu meteen.’

‘Maar geachte heer Provoost,’ riep François. ‘Wij wilden mevrouw juist een dienst bewijzen door haar te bevrijden van alle duivelse schijterij, ziet u? Als u deze steen terug wilt plaatsen, doet u dat zelf maar!’

Meestal was François niet zo brutaal, daar was hij te laf voor. Maar dit keer kon het hem niets schelen. Hij knipoogde zelfs even naar d’Estouteville.

Die liet zich daardoor niet van de wijs brengen.

‘In dat geval zie ik mij genoodzaakt u en de uwen wegens diefstal te arresteren,’ zei hij.

Nu ging het link worden. Eenmaal in de cel kon je voor het minste of geringste de doodstraf krijgen. Je had weinig kans om gepakt te worden in een stad als Parijs, maar als je gevangengezet werd, was je ook goed de klos.

De studenten wilden daarom allemaal gauw maken dat ze wegkwamen, maar François hield ze tegen.

‘Pardon,’ zei hij. ‘Als student aan deze goed katholieke universiteit vallen wij hier onder het kerkelijk recht en niet onder de wereldlijke macht. De Heilige Maagd Maria zal ons graag onze kwajongensstreken vergeven. Het staatsrecht mag zich hier niet mee bemoeien, anders bent u ongehoorzaam tegenover God, mijnheer d’Estouteville!’

De provoost zag met tegenzin in dat hij nu niets meer kon doen. Om zijn gezicht te redden zei hij nog wel streng: ‘U hoort nog van mij. Ik zal hiervan verslag uitbrengen aan de rechtbank om maatregelen te treffen. Daartoe moet ik uw naam en geboorteplaats weten. Naam graag!’

‘Ik heet François Villon,’ zei François. ‘Geboren in Parijs, dat is een plaatsje in de buurt van Pontoise.’

Hij heette helemaal geen Villon, zijn vader heette Montcorbier of zoiets, volgens zijn moeder. Hij had die man nooit gekend.

Maar Guillaume de Villon, de bekende kapelaan van de kerk van Saint-Benoît, was zijn peetoom, die zich over zijn moeder en hem had ontfermd en zijn studiebeurs had betaald. Met een naam als Villon kon je tenminste aankomen.

In ieder geval nam Robert d’Estouteville er genoeg mee. Dat

hij van dezelfde jongen indertijd nog eens een bruiloftsversje had gekocht, wist hij blijkbaar niet meer, of hij schaamde zich ervoor.

Toen hij met zijn sergeanten in het donker was verdwenen, zei François tegen zijn vrienden: 'Vooruit jongens, op naar de taveerne en de meiden. Het is tijd om terug te gaan naar waar we horen: De Oude Eikel!'

NAAR DE KROEGEN EN DE MEIDEN

Het was al vol, maar het werd nog voller in kroeg De Oude Eikel. Alle studenten stonden enthousiast op te scheppen over hun heldendaad met de drol van de duivel en de klanten wilden er alles over horen.

Vooraf Dikke Margot, die de kroezen wijn rondbracht, vond het een schitterend verhaal en Jean vond alle herrie allang best, want hij kon blijven schenken. Hij schonk zichzelf ook ruim in. Dat was goed voor de totale omzet, vond hij.

In de hoek zat een dikkige, zo te zien aardige boer. Uit Pontoise, vertelde hij. Hij had kennelijk goed geboerd op de veemarkt, want hij gaf een rondje voor alle studentenhelden. Jacques heette hij. Aan Margot gaf hij alvast een vette fooi. Die man kon bij haar geen kwaad meer doen.

‘Nou moet François ook voor mijnheer Jacques zijn Ballade van Vette Margot voordragen!’ riep Kleine Jean, ‘dan doen wij tenminste wat terug.’

‘Moet dat nou?’ schreeuwde Philippe Sermoise, die achterin zat.

‘Het gaat niet over jou, schat,’ zei Margot. ‘Het gaat over mij en ik vind het niet erg, want ik kan er wel om lachen. Ga je gang, François. Doe je best voor onze mijnheer Jacques!’

Toen moest François wel. Hij droeg wel vaker liedjes en gedichten die hij neergepend had voor in een kroeg. Soms zong hij erbij, maar dat was niet om aan te horen. Nou ja, vond hij dan, wat kan het ook schelen, het gaat tenslotte om de tekst.

Na afloop ging hij altijd met zijn pet rond en meestal was dat genoeg om de drankrekening te betalen. Anders kwam het een volgende keer wel in orde. In De Oude Eikel was dat nooit een probleem.

Die Ballade van Vette Margot was nogal een woest gedicht. Het ging over een pooier die zijn hoer zo nu en dan een stomp vol op

haar gezicht gaf als ze met te weinig geld van een klant aankwam. Maar evengoed kon hij even later weer genieten van haar zware volle lijf.

‘En ergens tussen haar billen zit die liefdesvrucht als een kostbaar juweel/zo wonen wij samen in ons bordeel.’

Die laatste zin kenden ze allemaal, dus die zong iedereen mee.

Boer Jacques vond het prachtig, hij bescheurde zich van het lachen. Hij nodigde François aan zijn tafel en schonk hem nog eens in. Ook Margot moest erbij komen zitten om uit te leggen of zij dezelfde dikke Margot was als de Vette Margot van deze ballade.

‘Natuurlijk niet,’ zei ze met een grote grijns naar haar Philippe, die verderop achterdochtig zat toe te kijken.

Maar François wist wel beter, iedereen in de kroeg wist beter, Margot was de hoer van De Oude Eikel. In het huisje naast de kroeg kon je zo met haar naar boven. Meer dan de helft van wat ze verdiende moest ze afgeven aan Philippe Sermoise, haar zogenaamde beschermer.

François was nooit met haar naar bed gegaan, niet omdat hij zo fatsoenlijk was, maar omdat hij er het geld niet voor had. Dat zij een hoer was, daar zat hij niet mee. Hij vond zichzelf geen haar fatsoenlijker dan Margot, integendeel.

Dit keer kwam het wel goed uit dat zij aan de andere kant van boer Jacques met hem zat te flikflooiën. Zo kon hij ongemerkt aan de beurs op zijn buik komen.

Hij wist die los te maken en stak hem bij zich.

Boer Jacques draaide zich opeens naar hem toe en vroeg of hij misschien iets van hem wilde drinken.

Nou, dat wilde François best, maar toen kwam Philippe Sermoise met een nijdige kop op hem af.

‘Wou jij beweren dat ik die pooier uit jouw ballade ben?’ vroeg hij dreigend. ‘Kijk je wel een beetje uit met je versjes. Want wie aan Margot komt, komt aan mij. Ik ben toevallig wel haar lijfwacht!’

‘Lijfwacht van het lijf van Margot?’ zei François. ‘Daar zul je je handen wel vol aan hebben.’

Philippe wilde hem al aanvliegen, maar net op dat moment riep